

РЕШЕНИЕ

№ 2489

гр. София, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 06.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **2318** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Б. А. Ф., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Л., със съдебен адрес: [населено място], [улица], РПЦ на Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет /ДАБ при МС/, срещу Решение № УП-В26 от 25.02.2022г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила (статут на бежанец и хуманитарен статут).

С жалбата се иска отмяна на решението, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на международна закрила, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Подробни съображения се излагат в депозираната жалба. Иска се от съда да отмени оспореното решение като незаконосъобразно.

Ответникът – Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юрк. П., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Н., която излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата и в тази връзка

моли съда да отхвърли същата, като потвърди оспорения административен акт.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № Р./11.02.2022 г. на РПЦ – [населено място], Отдел ПМЗ-кв. В., подадена от Б. А. Ф., гражданин на Л., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] в Л., етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин шиит, семейно положение: разведен. С подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и представен в оригинал национален валиден паспорт. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Е. дактилоскопна карта с референтен номер: В.. От страна на ДАБ при МС е поискано писмено становище от ДАНС с писмо рег. № УП3590/14.02.2022 г. /л.30/.

От административната преписка се установява следното: С жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП-3590 от 17.02.2022 г.

От приложения протокол се установява, че чужденецът е напуснал държавата си по произход по икономически и лични причини. Посочва, че икономическата обстановка в Л. е изключително лоша, всичко там е станало много скъпо и за живеене било трудно. Заявява и друг проблем с негови съседи в квартала, в който живеел. Пояснява, че в [населено място], Л., в мюсюлманския квартал е притежавал магазин за алкохол и поради тази причина са възникнали проблемите му с тези негови квартални съседи от 2017 г. Бил предупреден от тях, че следва да затвори магазина си и да преустанови продажбата на алкохол. Б. А. Ф. отказал да го стори, поради което тези хора изпочупили магазина му, но той го ремонтирал и продължил с продажбата на алкохол, дори започнал да спи в магазина, за да опази собствеността и стоката си. Заявява, че през 2018 г. пред магазина му бил поставен взрив, но при взривяването не били нанесени много щети, това действие било с цел да бъде сплашен. През 2020 г. отворил кафене, което било посещавано и хората играели карти, като след полунощ се преминавало на игра на „комар“. Чуждият гражданин допълва, че няколко месеца след отваряне на кафенето, отново му е отправено предупреждение да затвори кафенето, да се преустанови играта на комар вътре, в противен случай отново ще бъде посегнато на магазина му. Това му било съобщено от един човек, който му заявил, че работи греховно. Тогава установил, че тази личност стои зад всички извършени по отношение на него набези. Три месеца след това, молителят затворил притежаваното от него кафене към пет сутринта, като видял пред себе си няколко души /трима или четирима/, които го нападнали и пребили жестоко. След извършения побой, майката на молителя, настоявала той да не отваря кафенето и да не се занимава повече с това. Допълва, че се отказал заради майка си от това, но поради липсата на работа, лошата икономическа обстановка и инфлацията в Л. не могъл да си намери друга работа. Заради майка си взел решението да напусне страната си по произход, тъй като най-голям син в семейството осигурявал издръжката. Взел парична сума в заем,

изкарал паспорт, кандидатствал легално и пристигнал в България. Целта му била да се установи в Европа, но Република България не е била негова определена цел.

Заявява, че не е имал проблеми заради етническата си и религиозна принадлежност, не е имал проблеми в официалните власти в държавата си по произход. Спрямо същият не е имало посегателства. Не е политически ангажиран. Относно твърденията за отправени заплахи, същият не е представил доказателства пред административния орган.

От така изложеното от молителя по време на проведеното интервю, административният орган е приел, че спрямо чужденецът не е осъществено, визираното в ЗУБ „преследване“, релевантно за предоставяне на статут на бежанец, както и че от материалите по административната преписка не може да бъде направен извод за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В тази връзка е посочено, че не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в посочената законова норма понятие „основателни опасения от преследване“. Прието е още, че предвид бежанската история на чужденецът не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Посочено е, че спрямо Б. А. Ф. не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. В тази връзка в хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на Интервюиращия орган при ДАБ при МС, Справка с вх. № МД-610/01.12.2021 г. на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС. Същата е подробно обсъдена от административния орган в оспорения административен акт, като е прието, че с оглед общата обстановка в Република Л. спрямо молителя не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидатът да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Република Л. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Според административния орган, жалбоподателят не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него или семейството му преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителят няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за „мигрант“.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне Република Л. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплахата, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел

е, че посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Както се посочи по-горе в обжалваното решение е обсъдена подробно актуалната обстановка в Република Л., както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Интервюиращ орган при агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. По време на проведеното интервю, чужденецът излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че той е икономически мигрант, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната му по произход е по-добър стандарт за живот.

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е „мигрант“ (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно действията на жалбоподателя в хода на административното производство, включително и в хода на съдебното производство, противоречивата му бежанска история, правилно

административният орган е приел, че действителният мотив на жалбоподателя за напускане на страната му по произход е свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо Б. А. Ф. не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на

обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изцяло споделя изводите на административния орган, изложени във връзка с представената с административната преписка Справка с вх. № МД-610/01.12.2021 г. на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС. При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорвания (Република Л.), е видно, че Л. е парламентарна република, основана с Националния пакт от 1943 г., който разпределя държавната власт сред маронитски, християнски президент, шиитски говорител на парламента /Камара на депутатите/ и премиер сунит. Л. закон официално признава 18 религиозни секти или изповедания. През 2016 г., парламентът избира М. Аун за президент, с което се слага край на продължилата повече от две години политическа безизходица. След приемане на новия избиращ закон през м. Юни 2017 г., правителството провежда парламентарни избори през м. Май 2018 г., след като парламентът удължава легалния си мандат три пъти между 2013 г. – 2017 г. Изборите са мирни и се смятат като цяло за честни и свободни. След седмици на масови протести, тогавашният министър-председател С. Х., подава оставка на 29.10.2019 г., а на 22.01.2020 г. е сформирано ново правителство под ръководството на министър-председателя Х. Д.. Опустошителната експлозия на 04.08.2020 г. на пристанището в Б., при която загиват над 200 души и повече от 6 500 са ранени, предизвиква поредната вълна от улични протести и принуждава Д. да подаде оставка на 10.08.2020 г. На 31.08.2020 г. М. А. е назначен за министър-председател, но на 26.09.2020 г. той също подава оставка, след като не успява да сформира кабинет. На 22.10.2020 г. бившият министър-председател С. Х. отново е определен за премиер, за да сформира нов кабинет, но процесът на формиране на правителството продължава и в края на 2020 г.

Съществени въпроси, свързани с правата на човека, включват: твърдения за мъчения, извършвани от силите за сигурност, произволни арести или задържания, включително прекомерни периоди на предварително задържане от страна на силите за сигурност, сериозна политическа намеса в съдебната система, сериозни ограничения върху свободното изразяване, печата и интернет, включително насилие, заплахи за насилие или неоправдани арести или преследване на журналисти, цензура и съществуването на закони, криминализиращи клеветата, връщане на бежанци, корупция на високо ниво и широко разпространена официална корупция, криминализиране на положението/статуса или поведението на лесбийки, гейове, бисексуални, транссексуални и интерсексуални лица.

Междувременно, международната общност продължава да предлага помощ за развитие при условие, че Л. проведе реформи, за да спре разточителните разходи и корупцията. Наскоро Европейският парламент се заканва да наложи санкции на официални лица, ангажирани с корупция и възпрепятстващи реформите. Л. все още е в икономическа спирала на спад. В допълнение към различни други субсидии, субсидиите за различни лекарства, особено тези, необходими за лечение на хронични заболявания като високо кръвно налягане, депресия или шизофрения, са отменени или значително намалени. Предишният бюджет от 120 милиона щатски долара на месец е намален до 35 милиона. В резултат на това се смята, че смъртността от болести, които всъщност са лесно лечими, ще се увеличи значително.

При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в Република Л. към настоящия момент, съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в Република Л., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, както и противоречивото поведение на жалбоподателя, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен

статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 43-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А. Ф., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Л., със съдебен адрес: [населено място], [улица], РПЦ на Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет, срещу Решение № УП-В26 от 25.02.2022г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила (статут на бежанец и хуманитарен статут).

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: